

Разговоръ той кога окончѣхъ.

Тогда единъ дръгомъ съ овѣщахъ,
Че щѣтъ вѣрно да са ахъ! овхѣдѣтъ
И любовный животъ прѣпровождѣтъ.

Тогда Форнозъ за рѣкъ ѿ хвана,
И отъ радость изъ сердце взздахъна.

Отиде съ ней прѣдъз пріятелъ стары
Тамъ родители-ты си заварѣ:

„Ето“ рече родители мѣли,
„Что сме помеждѣ ны заключѣли.
„Сегъ ѣ направена свежа нѣша
„И испланена ѣ жалба кѣша.“

Тѣкъ са сичкы-ты изцѣлѣвахъ,
И отъ радость слъзы сви пролѣхъ,
И тогда са сичкы оправѣхъ
И на пѣтъ да пойдѣтъ приготвѣхъ.

Но прѣди тѣй Аделаида сама
Отиде на гроба Орестана,
Тамъ са сито надъ него наплака
И жалнѣ-тѣ мѣ смерть ахъ! оплака.

По хиллдо пѣти го цѣлѣна
И съ горчивы слъзы са издѣма:

„Опростете, опростете мѣне
„О! прѣмили кости какъ н себѣ!
„Орестане жалостный сзпрѣже,
„Вѣрный мене и любимый дръже!
„О! ты дѣше негова прѣслѣдка!
„Прими моѣ рыданѣя кратка,